

Arrest

nr. 214 656 van 2 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat TENDAYI WA KALOMBO
Rue de la Vanne 37
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 23 december 2018 en van de beslissing tot intrekking van een visum van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen advocaat TENDAYI WA KALOMBO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Jeroen TASSANOY, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 23 december 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugnrijving gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

de heer:

naam x voornaam x

geboren op 06.12.1998 te Goma geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort van RDCongo nummer x

afgegeven te MINAFFET op : 24/11/2017

houder van het visum nr. xxxxxxxx van het type C afgegeven door België

geldig van 23/12/2018 tot 28/01/2019

voor een duur van 21 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Kigali International met SN465 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te komen. Hij zou hier opgewacht worden door zijn “grand frère”, die al een aantal jaren in België zou wonen. Deze laatste blijkt echter geen verblijfsrecht meer te hebben. De kennis van toeristische trekpleisters bij betrokkene is echter heel beperkt. Hij beschikt niet over enige toeristische documentatie waaruit zijn motieven zouden kunnen blijken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar deze blijkt na controle onbestaande te zijn. Het is derhalve niet duidelijk wat betrokkene precies in België komt doen, noch is het duidelijk waar betrokkene zal verblijven.”

Op 23 december 2018 wordt de verzoekende partij er tevens van in kennis gesteld dat haar visum wordt ingetrokken. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

(..)

Meneer:xx

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te

Heeft

Uw visum onderzocht. Nummer xxxxxxxx, afgegeven: 14/11/2018

Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 4/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode

Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te komen. Hij zou hier opgewacht worden door zijn “grand frère”, die al een aantal jaren in België zou wonen. Deze laatste blijkt echter geen verblijfsrecht meer te hebben. De kennis van toeristische trekpleisters bij betrokkene is echter heel beperkt. Hij beschikt niet over enige toeristische documentatie waaruit zijn motieven zouden kunnen blijken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar deze blijkt na controle onbestaande te zijn. Het is derhalve niet duidelijk wat betrokkene precies in België komt doen, noch is het duidelijk waar betrokkene zal verblijven.”

2. Over de rechtspleging en over de ontvankelijkheid

2.1.In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 december 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij dat zij bij aankomst op de luchthaven te Brussel in bezit was van volgende documenten:

- paspoort voorzien van een visum type C (kort verblijf)
- vliegticket
- correcte reservatie.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom deze documenten niet volstaan om het doel en de omstandigheden van haar verblijf te duiden.

Door louter uit de vaststelling dat zij niet in bezit is van plannen, brochures edm af te leiden dat haar reisdoel niet toeristisch is, schendt de verwerende partij volgens de verzoekende partij de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij wijst erop dat uit haar visumaanvraag (stuk 3) blijkt dat zij een oplijsting heeft gegeven van de plaatsen die zij wenste te bezoeken in België. De visumaanvraag werd goedgekeurd op grond van deze beperkte informatie zonder dat verzoekende partij bijkomende precisering werd gevraagd. Het gaat dan ook in tegen het rechtmatig gewekte vertrouwen om thans haar tegen te werpen dat haar kennis beperkt is. Wat betreft het gebrek aan toeristische informatie wijst de verzoekende partij er voorts op dat zij dit niet nodig achtte nu haar broer als gids zou functioneren. Het kan de verzoekende partij ook niet ten kwade worden geduid dat haar broer al meer dan een jaar geen verblijfsvergunning meer heeft. Haar broer heeft bovendien een vernieuwing van zijn verblijfskaart gevraagd en vervolgt zijn studies aan de universiteit van Bergen. De visumaanvraag werd daarenboven gedaan op de Belgische ambassade van Kigali die niet beschikt over toeristische informatie zodat het normaal is dat deze informatie ter plekke wordt verkregen. Het loutere gegeven dat men niet al over deze informatie beschikt bij vertrek uit het herkomstland maakt niet dat het reisdoel daarom niet toeristisch zou zijn.

Waar de verwerende partij ook stelt dat zij niet in bezit is van een geldige hotelreservatie wijst de verzoekende partij er verder op dat zij wel in bezit is van 2000 euro. Ook haar vader, die bij de Congolese douane werkt, heeft zich garant gesteld om de verblijfskosten van verzoekende partij te dekken. Op basis van deze gegevens werd het visum voor toeristische doeleinden goedgekeurd. De verwerende partij had met deze gegevens rekening moeten houden.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot teruggrijping vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *"Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te komen. Hij zou hier opgewacht worden door zijn "grand frère", die al een aantal jaren in België zou wonen. Deze laatste blijkt echter geen verblijfsrecht meer te hebben. De kennis van toeristische trekpleisters bij betrokkene is echter heel beperkt. Hij beschikt niet over enige toeristische documentatie waaruit zijn motieven zouden kunnen blijken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar deze blijkt na controle onbestaande te zijn. Het is derhalve niet duidelijk wat betrokkene precies in België komt doen, noch is het duidelijk waar betrokkene zal verblijven."

Ook in de beslissing tot intrekking van het visum wordt verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 34 van de Visumcode en wordt een motivering in feite gegeven, met name: *"betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te komen. Hij zou hier opgewacht worden door zijn "grand frère", die al een aantal jaren in België zou wonen. Deze laatste blijkt echter geen verblijfsrecht meer te hebben. De kennis van toeristische trekpleisters bij betrokkene is echter heel beperkt. Hij beschikt niet over enige toeristische documentatie waaruit zijn motieven zouden kunnen blijken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar deze blijkt na controle onbestaande te zijn. Het is derhalve niet duidelijk wat betrokkene precies in België komt doen, noch is het duidelijk waar betrokkene zal verblijven"*

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)"

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken."

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Ook blijkt dat de motieven van de bestreden beslissingen niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoekende partij hierbij rekening houdend met verzoekers eigen verklaringen. De verwerende partij is niet overtuigd van het reismotief van verzoekende partij en stoelt dit op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en het ontbreken van stavingstukken.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Evenmin dient de verwerende partij contact op te nemen met de autoriteiten die het visum hebben afgegeven alvorens het visum in te trekken.

Wat de precieze toeristische intenties zijn, is volgens de verwerende partij niet afdoende duidelijk omdat verzoekende partij in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu uit het gehoorverslag van 23 december 2018 blijkt dat verzoekende partij niet alleen niet in het bezit is van toeristische informatie maar ook een zeer beperkte kennis blijkt te hebben over wat zij wenst te bezoeken in België. Daarnaast merkt de opsteller op dat de reservatie van het hotel onbestaande is. Het betoog dat haar broer, die hier tot nader order illegaal verblijft, haar zou gidsen biedt geen verklaring voor de uitermate beperkte kennis die verzoekende partij tentoonspreidt over de plaatsen die zij in België wenst te bezoeken. Immers, van iemand die beweert om toeristische redenen naar België te komen waarbij een verblijf van drie weken wordt voorzien mag toch enige kennis verwacht worden omtrent de plaatsen die men wenst te bezoeken. Bovendien is het ook opmerkelijk dat verzoekende partij een hotelreservatie voorlegt waarvan zij verklaarde dat dit haar verblijfplaats zou zijn. Echter blijkt bij controle en contactname met het bewuste hotel dat deze reservatie onbestaande is. Hiermee geconfronteerd kan verzoekende partij geen verklaring geven. Deze vaststelling ondersteunt dan ook het besluit dat het doel en de verblijfsomstandigheden van verzoekende partij onduidelijk zijn. Thans beweren dat zij bij haar broer zal verblijven om de onbestaande hotelreservatie te verklaren doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Ook het gegeven dat zij over voldoende financiële middelen beschikt om haar verblijf te financieren maakt geenszins dat zij daarmee het doel en de omstandigheden van haar verblijf heeft aangetoond.

Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen niet.

Een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.4. Het middel is prima facie niet ernstig.

3.3.5. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER